

людини в умовах кризи, його зацікавленістю у подоланні криз, розумінням природи кризи. Тому головне завдання управління в стані кризи полягає в оперативному виробленні таких рішень, які дозволили б досягти бажаного результату при мінімальних додаткових коштах і при мінімальних негативних наслідках.

Діяльність будь-якого підприємства супроводжується імовірністю виникнення і розвитку кризи, що зумовлює необхідність здійснення спеціалізованого антикризового управління.

Антикризовому управлінню властиві такі особливості, як специфічність мети здійснення, використання особливого управлінського інструментарію, вагомі ресурсні та часові обмеження, високий рівень ризикованості управлінських рішень, що приймаються і реалізуються.

Розробка та реалізація стратегій діяльності підприємства в умовах кризових ситуацій дозволяє керівнику постійно стежити за ситуацією і мислити перспективно, що дає змогу безболісно пережити ситуацію, що виникла. Успішне антикризове управління потребує використання різних методів. До головних методів антикризового управління слід віднести такі: даунсайзинг, банкрутство, санація, ліквідація, регуляризація, злиття, реінжиніринг, диверсифікація, реструктуризація. Відповідно до причин кризи, підприємству слід вибирати метод, який краще за інші допоможе їх усунути.

- Коротков С. М. Антикризисное управление: учебник / С. М. Коротков – М. : ИНФРА-М, 2009.– 620 с.
- Колісник М. К. Фінансова санація і антикризове управління підприємством : навч. посібник / М. К. Колісник, П. Г. Ільчук, П. І. Віблій. – К. : Кондор, 2009. – 272 с.
- Кушлін В. І. Антикризове управління : навч. Посібник/ В. І. Кушлін, А. М. Марголіна – 2008– С. 64

ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Моїсєєва Я.С.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

Основними тенденціями розвитку сучасного світу прийнято вважати високий ступінь невизначеності, жорстка конкуренція, які обумовлюють необхідність ретельного обґрунтування стратегії розвитку підприємства та створення умов для її ефективної реалізації. Комплекс складних та важливих завдань, таких як: аналіз зовнішнього середовища та потенціалу підприємства, визначення його місії та системи цілей, формування стратегічного плану, організація та контроль його виконання є елементами стратегічного управління підприємством. Ефективне вирішення цих завдань передбачає освоєння теоретико-

методологічних основ стратегічного управління підприємством та оволодіння специфічним методичним інструментарієм довгострокового прогнозування, планування і аналізу в умовах невизначеності та ризику.

Сучасні темпи розвитку ринків, підприємств і технологій розвиваються з божевільною швидкістю, і саме тому усі компанії шукають шляхи для того щоб вистояти з конкурентами, щоб бути кращими.

Актуальність теми обумовлена необхідністю узгодження дій підприємства при формуванні та реалізації стратегії із непередбачуваними змінами зовнішнього середовища та необхідністю адаптації стратегії підприємства до них. В цих умовах стратегічний аналіз виступає одним із найбільш придатних інструментів стратегічного планування. Саме стратегічний аналіз забезпечує високу якість стратегічних рішень та визначає реальність досягнення стратегічних цілей підприємства.

З метою підвищення прибутковості, інноваційності, забезпечення високої якості продукції та послуг менеджмент потребує сучасних інструментів стратегічного управління, які дозволять проводити якісний стратегічний аналіз, передбачати та планувати зміни зовнішнього середовища, своєчасно реагувати та активно впливати на них. Теорія стратегічного управління за період свого становлення та розвитку розробила цілу низку методичних підходів, прийомів та інструментів, багато з яких сьогодні вважаються основними (базовими). Так, школа стратегічного планування досі є основною, поглиблюється лише обґрунтованість розроблюваних планів. В їх основі глибокий стратегічний аналіз, сценарний підхід, методи прогнозування та моделювання тощо. Проте ефективність стратегічного інструментарію повинна бути доведена досвідом його використання.

Постановка стратегічних цілей, формування та реалізація стратегічних планів підприємств ґрунтуються на результатах стратегічного аналізу. Проте, сучасна економічна література, попри значну кількість публікацій, присвячених стратегічному аналізу, та велике розмаїття його моделей не визначає однозначно ефективні моделі стратегічного аналізу, а представлений широкий спектр підходів до стратегічного аналізу часто викликає потребу більш глибокої аргументації застосування будь-якої з них.

Питання розвитку теорії та методичних підходів стратегічного аналізу знайшли своє відображення в працях багатьох вчених, серед яких: Аакер Д.А., Зуб А.Т., Івахів Ю.О., Іщенко Н.А., Кадишева Е.В., Койн К., Новак В.О., Лепа М.М., Мінцберг Г., Альстренд Б., Лемпел Дж., Куїн Дж.Б., Гошал С., Корчанов С.В., Субраманьям С., Тарасюк Г.М., Федорова О.В., Шершньова З.Є. та інші.

Проте, активність дослідження питань стратегічного аналізу не розв'язала всіх проблем, пов'язаних із теоретичним та методичним його забезпеченням як інструменту обґрунтування стратегічних рішень в контексті формування та реалізації стратегій. Крім того, специфіка стратегічного аналізу на підприємствах харчової промисловості та виноробної галузі, зокрема, практично не висвітлені в працях науковців. Виникає необхідність визначення методів стратегічного аналізу для одержання достовірної інформації, яка забезпечить найбільш якісне формулювання стратегії підприємства та її реалізацію.

Все вищевикладене викликало необхідність проведення дослідження, підтверджує його актуальність з позиції удосконалення основних теоретичних, методичних і прикладних положень стратегічного аналізу для підвищення обґрунтованості обраного стратегічного напрямку розвитку діяльності підприємства і досягнення стратегічних цілей.

- Белошапка В.А., Загорий Г.В. Стратегическое управление: принципы и международная практика: В.А. Белошапка, В.Г. Загорий/ Учебник. – К.: Абсолют – В., 2005.- 318с.
- Мармаза О. І. Стратегічний менеджмент: траєкторія успіху./ О.І. Мармаза/ Навчально-методичний посібник — Харків: Основа, 2013. — 156 с.

ДОСЛІДЖЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Нгуєн Х.Х.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

Одним із ключових факторів виробництва будь-якого виду товарів і послуг поряд з інвестиційним капіталом (основними фондами й оборотними коштами) є трудові ресурси. У сучасних умовах саме трудові ресурси розглядають як найбільш коштовний капітал, яким володіє підприємство. Науково-технічний прогрес і пов'язане з ним різке збільшення частки наукомістких технологій зумовлює ріст вимог до професійних, соціально-психологічних якостей і культурного рівня працівника. Ефективне управління трудовими ресурсами як особлива функція діяльності, пов'язана з найманням працівників, їхнім навчанням, оцінкою й оплатою їхньої праці, є важливою передумовою для ефективного функціонування виробництва. Підготовлені і кваліфіковані працівники, що знаходяться в штаті підприємства, називаються його персоналом чи кадрами.